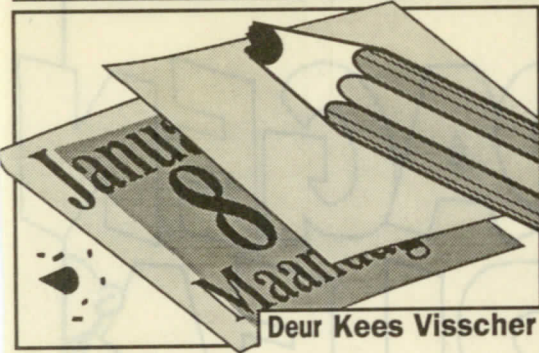

Mooie sprookjes loat op d'oavend

15-5-92

Op klenderbloaden en kovvieputen

Deur Kees Visscher

Op n oavend haar ik mien verhoaltjes veurlezen veur n vraauwenverainen. Dou t oflopen was, ston in t hallechie van t kefeezoaltje n vraauw op mie te wachten dij mie n deusie bonbons in d'haand drukte. „Veur joe,” zee ze stroalend. „As ik joe teminnend óók even n verhoaltje vertellen mag.”

Bonbons, wat nou weer. Mit tegenzin schoof ik achter heur aan noar boeten tou. t Was duuster en dampeg, gruine neonletters stonden woazeg te schienen tegen de gevel van t kefee. Ze ston tegen mie over en zee: „t Is aigenlieks meer n sprookje.”

„Ik bin gek op sprookjes,” zee ik.

„Op Sapmeer-Oost,” begunde ze, „doar woonde n moal n wichie. Slok hoar, tanden dij noar veuren stonden. Wangen vol zunnestippen, dat t leek of ze mit kovvie besputterd was.” En ik wol zo gern vot.

„Ze was swiegzaam,” zee de vraauw. „Stoens. Op school huil ze mit gainaine verslag. Jongens zagen heur nait stoon. En as z' in d' spaigel keek, din wos ze woarom. Ze haar zok ter bie dele legd. Noa schooltied vernuverde ze zok allinneg. Swurf geregeld in t laand om, op struun noar wilde planten. Ze haar der bouken over. n Zunderling wicht.”

De vraauw zedde heur mandelkroage in t ende. Ze zee: „Op n vrijdag was der n oavendje

van school. Zai was der ook, heur pa en moe haren heur beproat. Ze wuir te ainzulveg haren ze zegd, dat was nait goud, ze mos meer maank t jonkgoud van heur older. Heur moe haar heur n rode bloeze moakt van glanzende stof. Mor gain jong dij heur vruig te dansen.”

„En dou kwam de sprookjesprins,” begreep ik.

„Gain sprookjesprins,” zee ze. „n Gewone jong dij n klazze hoger zat, ze kon hom wel van gezicht. Dik blond hoar, hai haar t nat moakt en der wagels in drukt, dat kon ze zain - mor hai was zo oardeg. Ze dansten en t was of ze dreef op de meziek. Hai zee: ik breng die dammee noar huus tou. En dat dee e. Sapmeer-Oost, dat was drij ketaaier lopen. En hai zee: ast doe dien hoar n beetje in krullen valen letst bie dien oren, din liekst op June Allison. Bie deure gaf e heur n veurzichtig kussie, ze gluide as n lanteerntje. En dou kregen ze t toch nog even over dingen van school en over biologieles, ze het hom nog gedreugde planten mit noar huus geven. En om d'hörn van t gerdien het ze hom nog n zet achternoakeken.” Inains ging mie n licht op: ik wos wel of de vraauw was.

„Ze ging noar boven. In heur koamertje ston ze veur d' spaigel en zag n wichie dij heur aankeek mit mooie verwonderde ogen. En ze zag dat z' op June Allison leek as ze heur hoar aan weerszieden in n slag draaide en heur lippie introk. De jong het zok noatied nait weer aan heur steurd, dat het nog even smaart van binnen. Mor sund dij dag luip ze liekop, in zummerklaidjes mit rozen en margrietten, en luit heur hoar springen. En ze luit zok n beugel in de mond zetten.” De vraauw laagde. „Ze kreeg n vriendin, loater nog aine. En n vrundje nou en din. Op n lichte zummerdag traauwde ze in t wit, mit n jong dij as n sprookjesprins achter n loket op t postkantoor zat. En ze leefden nog laank en gelukkeg. Uut.”

„n Mooi sprookje,” zee ik. „Ik ken ook aine.”

„Loat ais heuren?”

„Op t Hogezaand,” begunde ik, „woonde n moal n jong dij twinteg wilde planten verzoameln mos veur biologieles: dij mos e din dreugen en opklakken. Drij moand haar e der tied veur had, mor dij tied was nou om; mit n dag mos t spul inleverd worden. Vrijdoags veurtied was hai d'ainegste van zien klazze dij der nog gain spier

aan doan haar. En soavends, op d'instuif van school: wel zugt e doar mouderziel allinneg aan d'kaande van dansvloer zitten, as n zegen van boven? Anna Kamps. Anna Kamps, mit aal heur kennis van bloumen en heur plantkundebouken, en mit aal heur gedreugde planten, wel viefhonderd noar men zee.”

„Hol op,” zee de vraauw zachies. Ze laagde nait meer.

„Vattien doage noatied kreeg de jong n tiene op zien gedreugde planten,” zee ik. „En hai leefde nog laank en gelukkeg. Hier, neem joen bonbons weer mit asjebliëft.”

Ze pakte ze nog aan ook, riddersloagen. „En loat ik nou aaltied docht hebben - ”, zee ze mit zo'n holten lachie. Dou draaide ze zok in ainen om en luip noar heur auto tou. Doar ston ze nog even, amper te zain in t donker. „Ik heur joe aaltied op d'radio,” zee de vraauw dij Anna Kamps haitte mit n hoge stem. „Ik zeg wel ais tegen mien man: hou vindt e toch aaltied weer nije onderwaarpen.”

Onderwegens noar huus tou zedde ik d'auto-radio aan. Onderwaarpen, zee ik hardop, onderwaarpen zat.

En ik draaide d'radio wieder open en luit Pavarotti bôlken: dat e mien achterstallege schoamte mor overstemmen zol.